

Kitab Daniel - Nomer Satus Pitu Puluh Sanga

Panguwuh Wengi Lan Peran Profetiké Roma: Mbabar Dina-Dina Pungkasan ing Kitab Daniel

Jeff Pippenger

2024-04-09

Saiki kita lumampah ana ing lemah kang suci, miturut kitab Daniel, amarga kita wis tekan marang ayat-ayat kang makili Panguwuh Tengah Wengi tumrap wong satus patang puluh papat ewu. Ayat-ayat iku uga nandhani panyegelan tumrap panji kang kaangkat. Iki padha dadi pérangan saka kitab Daniel kang magepokan karo dina-dina wekasan sing kabukak segelé, lan makili pangandikané Daniel ngenani Wahyué Gusti Yesus Kristus kang kabukak segelé nalika “wektu wis cedhak,” pas sadurungé mangsa sih-rahmat katutup ana ing ayat nembelas.

Romalah kang netepaké sesanti, kaya dene dipracaya ing ayat kaping patbelas saka bab kaping sewelas, lan mulané wigati banget kanggo mirsani Roma kanthi temen nalika kita ngliwati ayat kaping sewelas nganti kaping limalasa; awit ing papan kang “tanpa sesanti, umat bakal tiwas,” lan manawa kowé ora precaya marang Yesaya bab kaping pitu, ayat kaping woluh lan sanga, “mesthi kowé ora bakal diteguhaké.”

Uriah Smith nyebut sawijining paugeran kenabian paling ora kaping papat ana ing bukune, *Daniel and the Revelation*. Paugeran iku netepake manawa sawijining kakuwasan kenabian ora diidentifikasi ing nubuatan nganti kakuwasan iku dadi “kasambung” karo umate Gusti Allah. Rujukan kang kapisan kang dipratelakake déning dhèwèké ana gegayutane karo dipunlebokaké Babil menyang sajroning paseksèn kenabian.

“Punika minangka sawijining paugeran panfsiran ingkang cetha, bilih kita saged ngantos-antos bangsa-bangsa kasebat ing wangsit manawi bangsa-bangsa punika dados mekaten raket gegayutanipun kaliyan umat Allah, saéngga panyebatanipun dados prelu supados cathetan sajarah suci dados pepak.” Uriah Smith, *Daniel and the Revelation*, 46.

Paling ora kaping telu manèh, Smith nyariosaké prakara pranatan kasebut, lan ing saben telu iku dhèwèké nuding marang “liga”é wong-wong Yahudi, nanging ing salah siji rujukan dhèwèké netepaké yèn liga iku kasampurnakaké ing taun 162 SM, déné loro rujukan liyané cocog karo para sejarawan modhèren, kang netepaké yèn kasampurnaning “liga” antarané wong-wong Yahudi lan Roma iku dumadi ing taun 161 SM.

“Ora perlu ngélingaké marang para maos yèn pamaréntahan-pamaréntahan ing bumi ora dilebokaké ing ramalan nganti pamaréntahan-pamaréntahan mau dadi kasambung ing sawiji cara karo umaté Allah. Roma dadi kasambung karo wong-wong Yahudi, umat Allah ing wektu iku, lumantar persekutuan Yahudi sing misuwur, ing taun 161 SM. 1 Makabe 8; *Antiquities* karya Josephus, buku 12, bab 10, pérangan 6; *Prideaux*, Jil. II, kaca 166. Nanging pitung taun sadurungé iki, yaiku ing taun 168 SM, Roma wus

nelukaké Makedonia, lan ndadèkaké nagara iku pérangan saka karajané. Mulané, Roma dilebokaké ing ramalan pas nalika, saka sungu wedhus lanang saka Makedonia sing wis dikalahaké, Roma lagi maju marang panaklukan-panoklukan anyar ing arah liya. Mulané, tumrap nabi, Roma katon, utawa pantes kasebut sajroning ramalan iki, minangka metu saka salah siji sungu wedhus lanang iku.” Uriah Smith, *Daniel and the Revelation*, 175.

Nanging Smith uga nyariosaken bilih punika taun 162 SM.

“Panguwasa kang padha iku uga bakal ngadeg ana ing Tanah Suci, lan ngentekake tanah iku. Roma dadi kagandhèng karo umaté Allah, yaiku wong-wong Yahudi, lumantar sawijining prajanjèn, ing taun 162 SM, wiwit tanggal iku Roma ngasta papan kang pinunjul ana ing tanggalan ramalan. Nanging, Roma durung olèh wewenang ukum marang Yudéa lumantar panaklukan nyata nganti taun 63 SM; lan banjur kelakon kanthi cara kaya mangkene.” Uriah Smith, *Daniel and the Revelation*, 259.

Banjur nalika kaping telune panjenengane ngrujuk marang prastawa iku, panjenengane maneh ngandika 161 SM.

“Bareng wus nuntun kita lumantar prakara-prakara kadonyaning karajan nganti tekan pungkasaning pitung puluh minggu, nabi, ing ayat 23, mbalèkaké kita marang mangsané wong Romawi wiwit kagandhèng kanthi langsung karo umaté Gusti Allah lumantar prajanjian wong Yahudi, BC 161; saka titik iku banjur kita katuntun mudhun ing runtutan prastawa kang langsung nganti marang kamenangan pungkasané pasamuwan, lan ngadegé Kratoné Allah kang langgeng. Wong-wong Yahudi, amarga katindhès banget déning para ratu Siria, ngutus sawijining utusan menyang Roma, kanggo nyuwun pitulungané wong Romawi, lan nggabungaké awaké dhéwé ing ‘sawijining prajanjian paseduluran lan pakempalan karo wong-wong mau.’ 1 Maccabees 8; Prideaux, II, 234; Josephus’s *Antiquities*, buku 12, bab 10, pérangan 6. Wong Romawi ngrungokaké panyuwunané wong Yahudi, lan maringi marang wong-wong mau sawijining katetepan, kaserat nganggo tembung-tembung iki:—”

“Putusan senat ngenani sawijining persekuthon pitulungan lan paseduluran karo bangsa Yahudi. Sapa waé sing ana ing sangisoré panguwasané wong Roma ora kena lumebu perang nglawan bangsa Yahudi, utawa mbiyantu wong-wong sing nindakaké mangkono, becik kanthi ngirimi gandum, utawa kapal, utawa dhuwit; lan manawa ana serangan ditindakaké marang wong Yahudi, wong Roma bakal mbiyantu wong-wong mau sajauh kabisané; lan sabanjuré, manawa ana serangan ditindakaké marang wong Roma, wong Yahudi bakal mbiyantu wong-wong mau. Lan manawa wong Yahudi kagungan karep kanggo nambah marang, utawa nyuda saka, persekuthon pitulungan iki, iku kudu katindakaké kanthi sarujuk bebarengan saka wong Roma. Lan samubarang tambahan sing mangkono iku katindakaké, iku bakal tetep sah lan duwé kakuwatan.’ ‘Putusan iki,’ pangandikané Josephus, ‘kapacak déning Eupolemus, putrané Yohanes, lan déning Yason, putrané Eleazar, nalika Yudas dadi imam agung bangsa iku, lan Simon, saduluré, dadi panglima bala. Lan iki minangka persekuthon kang kapisan sing digawé déning wong Roma karo wong Yahudi, lan katata kanthi cara kaya mangkéné iki.’” Uriah Smith,

Daniel and the Revelation, 271.

Dudu dadi tanggung jawabku kanggo nerangake apa sebabé Smith nyebut 162 SM, kejaba mung anggepanku manawa iku sawijining kalepatan tulis. Titikku ana ing nyebut penekanan sing dipasangaké déning dhèwèké marang apa sing diidentifikasi déning dhèwèké minangka “aturan penafsiran sing cetha, manawa kita bisa ngarep-arep bangsa-bangsa bakal kasebut ing ramalan nalika bangsa-bangsa mau wus dadi mengkono raketé sesambungan karo umaté Gusti Allah, nganti panyebutan bab mau dadi prelu supaya cathetan sajarah suci dadi jangkep.” Nalika Smith nekanaké aturan mau, dhèwèké netepaké yèn Roma wiwit dadi sesambungan karo umaté Gusti Allah ing wektu “prasetya,” ing ayat kaping rong puluh telu, ing taun 161 SM, nanging Smith netepaké yèn Roma kapisanan dilebokaké menyang narasi kenabian ing taun 200 SM, telung puluh sanga taun sadurungé 161 SM.

“Saiki ana kakuwatan anyar kang diwedharake,—‘para perampok saka bangsamu,’ kanthi teges harfiah, miturut pangandikane Uskup Newton, ‘para pemecah saka bangsamu.’ Adoh banget, ing sapinggiring Kali Tiber, ana sawijining karajan kang wis ngupaya ngrembakakake awake dhewe lumantar rancangan-rancangan kang kebak ambisi lan maksud-maksud kang peteng. Wiwitane cilik lan ringkih, nanging banjur tuwuh kanthi cepet nggumunake sajroning kakuwatan lan kasekten, kanthi waspada ngulur tekanane mrana-mrene kanggo nyoba kasaenan prabawané lan nguji kiyaté lengen perangane, nganti, sawisé sadar marang kakuwatané dhéwé, karajan iku kanthi kendel ngangkat sirahe ana ing antaraning bangsa-bangsa ing bumi, lan kanthi tangan kang ora bisa dikalahaké ngrebut kemudi urusan-urusané. Wiwit wektu iku, asma Roma katulis ana ing kaca sajarah, katetepake kanggo ngendhalèkaké urusan-urusan donya sajroning jaman kang dawa, lan ngetokaké pangaribawa kang ageng ana ing antaraning bangsa-bangsa nganti tekan pungkasaning jaman.

“Roma ngandika; lan Siria sarta Makedonia enggal nemu ana owah-owahan sing teka nglimputi pasuryan impené. Wong-wong Rum campur tangan kanggo mbéla raja enom Mesir, kanthi netepaké manawa dhèwèké kudu dilindhungi saka karusakan sing dirancang déning Antiokhus lan Filipus. Iki dumadi ing taun 200 SM, lan iki minangka salah siji saka campur tangan wigati kang wiwitan déning wong-wong Rum ing prakara-prakara Siria lan Mesir.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 256.

Roma kaping pisanan dipuntepangaken wonten ing cariyos nubuat ing taun 200 SM, lan pitepangan punika ing ayat patbelas punika minangka rujukan tumrap Roma ingkang paling wigati ing sakabehing kitab Daniel, awit punika piyambak ayat ingkang netepaken Roma minangka pralambang ingkang netepaken wahyu punika. Kenging punapa Smith saged nekanaken satunggaling paugeran bab nubuat mekaten, lajeng nyebat 161 SM, nalika ugi ngenali taun 200 SM minangka titik nalika kakuwasan Roma “dipuntepangaken,” punika sanes prakawis ingkang kula karepaken ngrampungaken. Manawi kula gadhah pitaken ingkang kedah dipunrampungaken, punika inggih menika punapa paugeran kados ingkang dipunwastani déning Smith punika trep utawi mboten. Manawi punika trep, mila kula badhé mbantah bilih ayat patbelas punika kedah gadhah gegayutan kaliyan tiyang Yahudi,

ingkang kalampahan sadèrèngipun liga taun 161 SM.

Aku mangertos bilih sajarah ing ayat tigas dumugi limalas punika ngenali sawatawis sajarah ing dinten-dinten wekasan nalika Roma kapapal mlebet ing sajarah kenabian, lan piyambakipun nindakaken mekaten gegayutan kaliyan Amérika Sarékat, ingkang dados umatipun Allah ing sajarah punika. Amargi Gusti Yesus tansah nggambaraken wekasan kanthi wiwitan, taun 200 SM, nalika Roma kaping mlebet ing sajarah, mesthi gadhah sesambetan kaliyan umatipun Allah ing sajarah punika. Mila, aku sarujuk kaliyan paugeranipun Smith, sanadyan piyambakipun boten manggihaken sesambetan langsung antawisipun Roma lan tiyang Yahudi ing taun 200 SM.

Ayat kaping sewelas lan rolas ngidentifikasi kamenangan lan akibat sawisé Peperangan Raphia, kang dumadi ing taun 217 SM, antarane Kakaisaran Seleukia, dipimpin déning Antiochus III Magnus, utawa “Sang Agung”, lan Karajan Ptolemaios ing Mesir, dipimpin déning Raja Ptolemaios IV Philopator. Peperangan iki dumadi sajroning perjuwangan kanggo nguwasani Coele-Syria (Siria sisih kidul) lan Palestina sisih kidul, yaiku wilayah-wilayah kang diperebutaké antarane karajan Ptolemaios lan Seleukia. Kamenangan Ptolemaios IV Philopator ing Raphia ndadèkaké dhèwèké bisa njaga panguwasané atas Coele-Syria lan Palestina sisih kidul kanggo sawatara wektu.

Papréntahan Panium, kang dumadi pitulas taun sawisé iku, ing taun 200 SM, uga katelah Papréntahan Gunung Panium utawa Papréntahan Paneas, iku kalakon antarané Kakaisaran Seleukia, kang dipimpin déning Raja Antiokhus III, lan Karajan Ptolemaik Mesir, kang dipimpin déning Raja Ptolemaios V.

Telung puluh siji taun sawisé iku, ing taun 167 SM, Pambrontakan Makabe, yaiku sawijining pambrontakan wong Yahudi nglawan upaya Kakaisaran Seleukia kanggo nindhés laku agama Yahudi lan meksa kabudayan Helenistis, diwiwiti ing kutha Modein, sawijining kutha cilik kang dumunung ing tlatah Yudea, ing papan kang saiki dadi Israèl modhèren.

Prastawa sing dipunpitaken punika magepokan kaliyan panguwasa Seleukid Yunani ingkang kawentar awon, Antiochus IV Epiphanes, ingkang sampun ngetrapaken laku-laku Helenistik kanthi ketat dhateng masarakat Yahudi, kalebet nglarang tata pangibadah agama Yahudi lan najisaken Padaleman Suci ing Yerusalem. Minangka upaya kangge netepaken dhawuh-dhawuhipun, Antiochus ngutus para wakil dhateng manéka kutha lan désa supados mekaksa para pedunung Yahudi manut dhateng prentah-prentahipun.

Ing Modein, salah siji pejabat Seleukia teka kanggo ngetrapake dhawuhé ratu kanthi mrentah wong-wong Yahudi sing manggon ana ing kono supaya melu upacara-upacara pagan lan nyaosaké kurban marang para déwa Yunani. Ana sawijining imam Yahudi sing wis sepuh, jenengé Mattathias, ora gelem netepi dhawuh iku lan matèni wong Yahudi sing maju kanggo nyaosaké kurban mau sarta pejabat Seleukia mau. Tindak panyalawiran sing ditindakaké déning Mattathias lan kulawargané iki dadi pratandha wiwitané Pambalelan Makkabi nglawan pamaréntahan Seleukia.

Matatias lan putra-putrané lima, kalebu Yudas Makabeus, padha mlayu menyang pagunungan lan miwiti perang gerilya nglawan pasukan Seleukia. Ing wekasané, pambrontakan iku saya ngrembaka ing kakuwatan lan dhukungan, nganti nuntun marang sawatara kamenangan militèr tumrap wong-wong Seleukia.

Prastawa-prastawa ing Modein ing taun 167 SM minangka sawijining wekdal kang wigati sanget wonten ing sajarah Yahudi, awit nandhani wiwitaning Pambarontakan Makabe lan perjuwangan tumrap kabébasan agami saha kamardikan nglawan pamaréntahan asing. Panyucekan malih Padaleman Suci kaping kalih ing Yerusalem, ingkang nandhani prastawa sajarah ingkang dipunpèngeti nalika Hanukkah, kalampahan ing taun 164 SM, tigang taun sadèrèngipun “prajanjian” ing ayat kalih likur.

Sawisé ngrebut bali Yerusalem lan Pedalemané Allah, para Makabe ngresiki Pedalemané Allah saka najising kapercayan kapir lan mulihaké marang panganggoné agama sing pantes. Miturut tradhisi, wong-wong mau nemokaké mung sajining guci cilik lenga suci, kang mung cukup kanggo madhangi menora sajroning sedina waé. Satemené, ora ana siji waé paseksi sajarah jaman semana bab prastawa iku, lan bareng tekan abad kaping enem baé dongèng Yahudi iku tinemu ana ing kasusastran. Sister White mbandhingaké greja Yahudi sing murtad karo greja Katulik, kanthi nekanaké mligi yèn loro-loroné ndhasaraké agama marang adat lan tradhisi manungsa. Kaya déné akèh mujijat palsu warna-warna sajroning sajarah greja kapausan, dongèng bab lenga sedina sing tahan wolung dina iku uga ora duwé paseksi sajarah.

Ayat kaping sepuluh saka Daniel pasal sewelas ngidhidentifikasi perang kapisan saka telung perang ing ayat patang puluh, kang sadurunge wis takwastani minangka telung perang saka sawijining perang adhem, uga minangka telung perang proksi. Ana sawijining sadulur wadon sing nyuwun pitakon ngenani panetepanku ngarani Perang Ukraina, yaiku perang kapindho saka telung perang iki, minangka perang adhem, amarga kaya kang kanthi bener wus diandharaké déning dheweke, wis ana pati lan karusakan sing lubèr. Apa kang wis takwastani ing tulisan-tulisan sadurunge minangka telung perang saka “perang adhem”, diwastani kanthi istilah mangkono kanggo narik pambédan antarane telung perang iki lan telung Perang Donya kang dumadi sajrone sajarah kéwan bumi ing Wahyu pasal telulas. Telung perang iki iku perang-perang proksi lan uga wis diwastani mangkono.

Aku arep nemtokaké telung peperangan mau minangka “telung peperangan ing ayat patang puluh” utawa perang proksi, wiwit saka titik iki lan sabanjuré ing artikel-artikel iki, supaya ngilangi ketidakselarasan amarga ngenali sawijining perang panas minangka perang adhem. Miturut définisiku, telung peperangan ing ayat patang puluh iku ora kalebu peperangan taun 1798, kang minangka bagéan saka ayat patang puluh, nanging mung telung peperangan wiwit wektu pungkasan ing taun 1989 nganti tumuju marang hukum Minggu ing ayat patang puluh siji. Telung peperangan mau luwih trep diidentifikasi minangka perang proksi, kang kalaksanani ana ing sajroning konteks peperangan antarané raja Lor lan raja Kidul, kang ing sajarah ayat patang puluh makili peperangan antarané Katulikisme (raja Lor) lan Komunisme (raja Kidul).

Perang kapisan saka telung perang iku ngenali kamenangan Katulikisme nglawan Komunisme ing taun 1989, nalika kapausan gabung karo bala wakilé, kang diwakili déning Amérika Sarékat, ing ngresiki Uni Soviet ing taun 1989, sanadyan Rusia, yaiku sirahé (utawa “bètèng”), isih tetep ngadeg. Perang Ukraina sing lagi lumaku saiki sapisan manèh minangka peperangan antarane Katulikisme lan Komunisme, kanthi kapausan nggunakaké pamaréntahan Ukraina minangka wakilé nglawan Rusia, bebarengan karo panyengkuyung saka kakuwasan wakil kapausan sing sadurungé, yaiku Amérika Sarékat, kalebu uga sakèhé donya Kulon globalis. Perang iku digambaraké ing ayat sewelas lan rolas, lan nuduhaké yèn Komunisme (Rusia) bakal menang nglawan Katulikisme.

Sing katelu saka telung perang proksi kasebut diwakili ing ayat limalas, yaiku Perang Panium. Perang iku dumadi antarane karajan Ptolemaik (raja kidul) lan karajan Seleukid (raja lor). Ing perang kasebut, bala proksi Katulik sepisan manèh yaiku Amérika Sarékat.

Ing paprangan kapisan ing taun 1989, tentara proksi saka sungu Républikan ing Amerika Sarékat dipigunakaké déning kepausan kanggo ngrubuhaké struktur pulitik Uni Sovyèt, nalika sirahé (Rusia) tetep ora katempuh. Ing paprangan kapindho, yaiku perang Ukraina, tentara proksi wong Nazi dikalahaké déning Rusia. Ing paprangan katelu, Amerika Sarékat, tentara proksi kepausan, sapisan manèh ngalahaké ratu ing sisih kidul.

Telung peperangan iku nggawa pratandha “Kayekten”, kanthi peperangan kapisan lan pungkasan katindakake déning bala proksi sing menang saka Amérika Sarékat. Ing peperangan kapisan, sirahé ratu sisih kidul ditinggal tetep utuh, lan ing peperangan katelu, bala proksi saka Amérika Sarékat dadi sirahé ratu sisih kidul. Bala proksi kapindho uga minangka bala proksi kapausan ing Perang Donya II. Ing loro-loroné kedadéan iku, bala proksi Nazisme wis lan bakal dikalahaké. Kapausan kanthi sampurna nelukaké kabèh mungsuhé sadurungé ayat nembelas, nalika pasawijining telu-lapis kalaksanani.

“Ptolemeus [Putin] boten kagungan kawicaksanan kang prayogi kanggo migunakaken kamenanganipun kanthi becik. Manawi piyambakipun nerusaken kasilipun, mesthinipun piyambakipun badhe dados panguwaos saking sakathahing karajanipun Antiokhus; nanging awit piyambakipun namung marem anggenipun nglairaken sawetawis ancaman lan sawetawis pambebaya, piyambakipun damel tentrem supados saged nyerahaken dhirinipun dhateng pamardikan kang tanpa pedhot lan tanpa pangendhali tumrap hawa nepsunipun ingkang kasar kados kéwan. Mekaten, sasampunipun ngalahaken para mungsuhipun, piyambakipun piyambak katelukaken déning tumindak ala lan cacad-cacadipun, lan awit kesupen dhateng asma ageng ingkang saged dipuntegakakenipun, piyambakipun nglampahi wekdalipun wonten ing pésta-pésta lan cabul.”

“Manahé dadi kumingsun déning kasilé, nanging dhèwèké adoh saka dadi saya kakuwatan merga iku; awit panganggoné kang tanpa kamulyan marang kasil iku njalari para kawulané dhéwé padha mbalela marang dhèwèké.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 254.

Seksi kapindho bilih kamenangané Putin nandhani pungkasané, kapanggih ana ing raja Uzia saka karajan kidul Yehuda, kang atiné uga kaunggah déning kamenangan-kamenangan militèré, lan sawisé kuwi, kaya Ptolemeus, ngupaya nindakaké pakaryané para imam ing papan suci, lan katempuh lara kusta sarta sanalika dicopot saka kuwasa. Kamenangané Putin ing perang Ukraina nandhani wiwitan pungkasané minangka raja kidul (raja ateisme). Pungkasané iku dipratélakaké déning pralambang ing wiwitan raja kidul nubuatané ayat patang puluh (Prancis), kang ngenali sawijining revolusi sing nggulingaké pamaréntahan, kaya kang dumadi marang Ptolemeus. Pungkasané Putin uga kaewakaké déning pungkasaning Uni Sovyèt, nalika pimpinané (Gorbachev) mbubaraké Uni Sovyèt, lan sanalika nampa pakaryan ing Perserikatan Bangsa-Bangsa, pralambang globalis ateisme ing dina-dina pungkasan, yaiku raja kidul. Sawisé kamenangané Putin ing Ukraina, dhèwèké uga dipralambangaké déning Napoleon ing Waterloo, lan pambuwangan kang ngetutaké; uga déning raja Uzia, kanthi lara kustané, lan pambuwangan kang ngetutaké, mangkono uga pungkasané Ptolemeus sing mendem lan pungkasaning Uni Sovyèt ing taun 1989.

Perang Panium dumadi ing taun 200 SM, lan ing taun iku uga Roma kanthi terang-terangan campur tangan ing sajarah. Panyelipané menyang narasi kenabian ndhisiki panaklukan Yérusalèm sing dipratélakaké ing ayat nembelas, lan katindakaké ing taun 63 SM, nalika dheweke mratelakaké yèn dhèwèké iku pangreksa raja bocah ing Mesir. Ing perang katelu ing ayat patang puluh, sing nglibataké raja-raja saka sisih lor lan sisih kidul, kepausan bakal nyelipaké awaké menyang sajarah maneh, kanthi purapura dadi pangreksa Rusia. Ing wektu kang padha, Seleukus, ing pralambangé, ngalahaké Ptolemaios ing perang Panium, mula nandhakaké yèn Amerika Sarékat, tentara wakil saka kepausan ing perang kapisan lan pungkasan ing ayat patang puluh, ngalahaké “Mesir” (raja sisih kidul).

Ing taun 200 SM, kanthi pralambang kita manggih kepausan, nalika sundel Tirus wiwit nembangaké lagu-lagu laku jina dheweke minangka pambuka marang persatuan telu lapis ing hukum Minggu ayat nembelas. Ing wektu sing padha, Amerika Sarékat ngungkuli Perserikatan Bangsa-Bangsa, mangkono netepaké kalungguhane minangka raja utama ing antarané sepuluh raja. Kabèh dinamika persatuan telu lapis sing kalakon ing hukum Minggu, wis katetepaké sadurungé ayat nembelas.

Struktur pulitik saka kakuwatan naga, kaya sing kawewujudan déning Perserikatan Bangsa-Bangsa, sarujuk, ing ayat nembelas, kanggo masrahaké struktur pulitiké marang kéwan iku, nanging sadurungé nindakaké mangkono, kepausan ngalahaké agama saka naga. Paganisme kudu sapisan manèh disingkiraké. Protestantisme disingkiraké ing taun-taun Reagan, ing peperangan kapisan saka ayat patang puluh, lan ing jaman présidhèn Republik pungkasan, agama saka naga uga bakal dilebokaké ing sangisoré panguwasa agama Katulik, kaya dene ing taun 508. Proses nyingkiraké samubarang perlawanan agama marang kepausan kang dilenggahang ing dhampar wiwit ing taun-taun Reagan, lan rampung ing taun-taun Trump. Perlawanan Protestantisme murtad marang Katulik disingkiraké ing peperangan kapisan saka ayat patang puluh, lan perlawanan spiritualisme bakal disingkiraké ing peperangan pungkasan saka ayat patang puluh.

Ing sajroning pasang-suruting prakara manungsa sing ruwet kang padha mau, Protestanisme murtad kudu netepaké awaké minangka kuwasa agama lan pulitik ing sadhuwuring sapuluh raja ing Wahyu bab pitulas. Mangkono, Peperangan Panium lagi nandhani wektu nalika Amerika Sarékat ngungkuli Perserikatan Bangsa-Bangsa, pas sadurungé angger-angger dina Minggu ing ayat nembelas.

Punika sawijining paugeran nubuat sing sampun mapan bilih naga, kéwan galak, lan nabi palsu, saben-saben gadhah ciri nubuatipun piyambak ingkang mligi. Salah satunggaling ciri nubuat punika inggih menika bilih kéwan galak (Katulik), tansah mapan sacara nubuat wonten ing kutha Roma. Nabi Palsu tansah mapan sacara nubuat wonten ing Amérika Sarékat. Nanging tumrap naga, ciri ngenani papan panggenanipun sacara nubuat punika inggih bilih naga tansah pindhah. Naga punika kawiwitan wonten ing swarga, lajeng rawuh dhateng Taman Éden, lan ing wekasanipun naga punika mapan wonten ing Mesir.

Wacanen lan kandhakan, Mangkene pangandikane Pangeran Yehuwah: Lah, Aku nglawan kowe, Firaun ratu ing Mesir, naga gedhe kang glethak ana ing satengahing kali-kaline, kang wis ngandika, “Kalikku iki kagunganku dhewe, lan aku kang gawé iku kanggo awakku dhewe.” Yehezkiel 29:3.

Papan profetik naga iku pindhah. Ing jamané Yohanes, papan lenggahé naga, kang nggambaraké dhamparé, diidentifikasi ana ing Pergamos.

Lan marang malaékat pasamuwan ing Pergamos tulisen: Mangkéné pangandikané Panjenengané kang kagungan pedhang landhep loro sisih; Aku pirsam samubarang panggawému lan ing ngendi panggonanmu, yaiku ing papan dhamparé Iblis ana; lan kowé tetep nyekeli asma-Ku kanthi teguh, lan ora nyélaki pracaya-Ku, malah ing dina-dina nalika Antipas, martir-Ku kang setya, dipatèni ana ing antaramu, ing papan panggonané Iblis. Wahyu 2:12, 13.

Pakulinan Roma kapir yaiku nggawa bali menyang kutha Roma kabeh déwa-déwa kapir sing dadi sesambungané karo wong-wong mau, lan nglambangaké déwa-déwa mau ana ing Padaleman Pantheon. Mulané Daniel nyatet yèn “panggonan pasucèné wus diuncalké mudhun.” Panggonan pasucèné Roma kapir yaiku kutha Roma, sing diuncalké mudhun déning Konstantinus ing taun 330, nanging pasucèn sing ana “ing” Roma iku Padaleman Pantheon, Pan-Theon tegesé, “padalemané kabèh para déwa”. Wong Roma mindhah panggonan dhamparé Iblis saka Pergamos menyang Padaleman Pantheon. Sister White mratelakaké marang kita yèn Roma kapir iku naga.

“Mangkono dene naga iku, ing pangertèn utamané, nggambaraké Iblis, nanging ing pangertèn kapindho, dadi pralambang Roma kapir.” The Great Controversy, 439.

Roma kafir kabagi dados sapuluh bangsa, lan Prancis dados ratu kidul nalika ngenalaken atheisme Mesir nalika Revolusi Prancis. Dumugi taun 1917, naga punika sampun pindhah saking Prancis dhateng Rusia. Ayat sepuluh nggambaraken taun 1989, lan ayat sewelas saha rolas nggambaraken peperangan “wewengkon tapel wates” (Raphia lan Ukraina), dene perang Panium nggambaraken langkah kaping tiga ingkang kasil katindakaken déning

kepausan nalika piyambakipun ngukuhaken uni rangkep tiga wonten ing ayat nembelas. Punika nggambaraken sajarah samar ing ayat patang puluh.

Kita badhé nerusaké pasinaon punika wonten ing artikel salajengipun.

Nalika Gusti Yesus rawuh ing wilayah Kaisaréa Filipi [Panium], Panjenengané takon marang para sakabate, pangandikané: “Miturut pangandikané wong akèh, Aku iki, Putraning Manungsa, sapa?” Wangsulane para sakabat: “Ana sing ngandika bilih Paduka punika Yohanes Pembaptis; liyane Elia; lan liyane manèh Yérémia, utawa salah siji saka para nabi.” Panjenengané banjur ngandika marang wong-wong mau: “Nanging miturut kowé, Aku iki sapa?” Simon Pétrus banjur mangsuli: “Paduka punika Sang Kristus, Putraning Allah ingkang gesang.” Gusti Yesus banjur mangsuli lan ngandika marang dhèwèké: “Begjané kowé, Simon Barjona, awit daging lan getih ora nyarwakaké iku marang kowé, nanging Rama-Ku ing swarga. Lan Aku uga ngandika marang kowé, yèn kowé iku Pétrus, lan ing ndhuwur watu karang iki Aku bakal ngedegaké pasamuwan-Ku; lan gapurané naraka ora bakal bisa ngalahaké iku. Lan Aku bakal maringi kowé kunci-kunci Kratoning Swarga; lan samubarang apa sing kokiket ana ing bumi bakal kaiket ana ing swarga; lan samubarang apa sing koklèrèni ana ing bumi bakal kalèrèni ana ing swarga.” Sawisé iku Panjenengané dhawuh kanthi temenan marang para sakabate supaya aja nganti ngandhani sapa waé yèn Panjenengané iku Yesus Sang Kristus. Wiwit wektu iku Gusti Yesus wiwit nerangaké marang para sakabate, yèn Panjenengané kudu tindak menyang Yérusalèm, nandhang sangsara akèh prekara saka para pinituwa, para imam kepala, lan para ahli Toret, banjur dipatèni, lan ing dina katelu bakal katangèkaké manèh. Matius 16:13–21.